

Σωστή πολιτική πραγμάτων είναι, τὸ ἀναγνωρίζουμε, αὐτὸ ποὺ δήλωσε ὁ Βενιζέλος, ὅτι ἡ Ἑλλάδα δὲν ἔχει βλέψεις στὴ Μικρὴ Ἀσία. Ἡ ἴδια ὅμως πολιτικὴ πραγμάτων μᾶς λέει νὰ προσέξουμε οἱ Βούργαροι νὰ μὴν παρακατέδουν πρὸς τὴν Προποντιδα. Ἀφοῦ ἐμεῖς στεκούμαστε μὲ σέβας σὲ ἀπόσταση ἀπ' τὴν Ἑλληνικὴ δυτικὴ Μικρὴ Ἀσία, θάφρῃσουμε τοὺς Βουργάρους νὰ τὴν καθολικέψουν πατώντας χώρα, ποὺ δὲν ἔχει Βούργαρους οὔτε γιὰ σπόρο, τὴ γύρω στὴν Προποντιδα Θράκη;

Αὐτὴ ἔναι τῶν πραγμάτων ἡ πολιτικὴ κι' αὐτὴ νὰ φηγοῦράρη ἔπρεπε στίς στήλες τῆς «Πατρίς» ἀντὶς τίς φύσικες, τᾶπιαστα τὰ ἀερόλογα, τάνόητα καὶ βλαφτικά, ἀφοῦ σοῦ λένε πὼς καὶ καλὰ μονάχα οἱ κομματικοὶ ἀγτίπαλοι καὶ μιὰ «ἀσήμαντος μειονοψηφία» δὲ μένουν εὐχαριστημένοι, μὲ τί; μὲ τῶν Βουργάρων βέβια τὴν ὄρεξη γιὰ Ἑλληνοφαγία. Οἱ ἄλλοι λοιπὸν μένουν εὐχαριστημένοι; Κι' ἔταν μᾶς ἀπαντιξουν οἱ Βούργαροι, ἐμεῖς θὰ ἐξακολουθοῦμε πάλι μακαρίως νὰ τρέφουμε τὰ «ἐθνικά μας ἰδεώδη» μὲ καθουρντιστὸν ἀέρα καὶ ἄρθρα τῆς «Πατρίς» δὲν εἶναι ἔτσι; Χαρὰ στὴν πολιτικὴ τῶν πραγμάτων καὶ στὴ «λογικότητα καὶ πρακτικότητα τῶν ἀξιώσεων»! Καὶ νὰ τ'ἀκούς αὐτὰ ἀπὸ φύλλο, ποὺ κοκορεύεται πὼς στέκει κοντὰ στὴν Κυβέρνηση! Καὶ νὰ σοῦ λέγῃ καὶ πὼς δὲν εἶναι ἔργο τῶν ἀνεύθυνων νάνακατεύονται σὲ «τίνα πρέπει νὰ εἶναι τὰ ἰδεώδη» κτλ! Στὴ Σέφια ἔμως δὲ μιλοῦνε μόνον οἱ ἀνεύθυνοι, παρὰ καὶ ἡ ἐφημερίδα τῆς Κυβέρνησης πλάθει Βουργάρικες ἐπαρχίες ἀκόμη κι ἀπὸ χώρες ποὺ κατέχει ὁ Ἑλληνικὸς στρατός.

Κακὸς χαδὰς αὐτὸς ποὺ ἔπιασε ἡ «Πατρίς» κι' ἔποια τῆς συντρέφισσα. Ἐμεῖς λέγοντας πὼς θέμε τῶν πραγμάτων τὴν πολιτικὴ στίς στήλες τῆς δὲν ὑπεθέτομε πὼς αὐτὸ θὰ ξηγηθῆ ἔτι ζητοῦμε νὰ «ἐρεθίζουμε, νὰ σπείρουμε μίσος» κτλ. Ἰσα ἴσα τὸ ἀντίθετο νομίζουμε, ὅτι ἔτσι θὰ δουλέψῃ, γιὰ νὰ χουμε τὴ συμμαχία τους. Γιατὶ θὰ τὴν ἔχουμε τὴ συμμαχία καὶ φιλία τους, ὅχι ἂν τώρα καιμηθοῦμε μὲ τὸ «Πατριδικὸ» νανούρισμα στὰ σύννεφα κι' ἀφίσομε τὸ Βουργάτικο πυρετὸ νὰ κορώνῃ, παρὰ ἂν εἴμαστε ζῦπνιοι καὶ ἀνασκουμπωθοῦμε δίχως ἀργοπορία, γιὰ νὰ πέσῃ τῶν συμμάχων μας ὁ πυρετὸς καὶ νάρθουνε στὰ σύγκαλά τους, ἂν κάνουμε δηλ. τὴν πολιτικὴν τῶν πραγμάτων, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ

εἶναι πολιτικὴ νοσερῆς ὀλιγάρκειας. Κι' αὐτὴ τὴν πολιτικὴ πρέπει νὰ κάνῃ κι' ἡ «Πατρίς».

1. 3. 913

ΛΥΔΟΣ ΠΑΛΑΒΡΟΣ

Σημ. Ἐπὶ τέλους νά, ποὺ ἀκούστηκε στὴ Βουλὴ κι' ἡ πρώτη φωνὴ γιὰ τίς ἀξιώσεις μας. Διαδάζω σήμερα τὰ ὅσα εἶπε ὁ βουλευτὴς Καλλέργης. Αὐτὴ ἔναι τῶν πραγμάτων ἡ πολιτικὴ. Ἐλπίζω, ὡς ποὺ νὰ τυπωθοῦνε σὲ «Νουμᾶ» τὰ παραπάνου, νὰ διαλυθοῦνε πιά τὰ νεφελώματα.

Ἵ ἴδιος

ΟΙ ΣΥΜΜΑΧΟΙ ΜΑΣ !!

(ΓΡΑΜΜΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΣΑΡΑΝΤΑΚΛΗΣΙΕΣ)

Κύριε Διευθυντή τοῦ «Νουμᾶ»,

Εἶδα—κι' ἐδιάβασα—μὲ ἀνακούφιση τὰ δημοσιεύματα ποὺ εἶχατε γιὰ τίς ἐθνικὲς μας φροντίδες.

Ἐχοντας τὴν ἰδέα ἔτι, κάθε πληροφορία ποὺ ἀφορᾷ τὴ θέση μας καὶ τοὺς λογαριασμούς μας μὲ τοὺς συμμάχους, **ἀληθινὴ** μὰ καὶ μὲ εἰλικρίνεια δημοσιευμένη, ἢμπορεῖ νὰ χύσῃ φῶς καὶ νὰ καθοδηγήσῃ τοὺς κυβερνήτες μας, ἔλαβα τὴν εὐκαιρία ἀπὸ ἓνα γράμμα φιλικὸ νὰ σᾶς παραθέσω σύντομα μερικὰ πολὺ ἐνδεικτικὰ πράγματα, τὰ ὅποια ὁμιλοῦν εὐγλωττότερα ἀπὸ κάθε ἄρθρο:

Ἐπὶ τὴν ἡμέρα ποὺ κατελήφθηκε ἡ πατρίδα μας, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Petro Dimitrieff εἰσῆλθε θριαμβευτής, ἀνευ μάχης, καὶ ἐξεστέρησε Γαλλιστὶ τὸ: «nous sommes libérateur nous sommes pas des Volair» στὴν Ἐπιτροπὴ ποὺ πρόστρατο ὁ Μητροπολίτης μας, ἡ πατρίδα μας μετεβλήθη σὲ τόπο ἀρπαγῆς καὶ λεηλασίας.

Ἐδὲν εἶνε πρώτη ἡ φορὰ ποὺ θὰ γνωρίσομε τοὺς ἀγαπημένους συμμάχους. Ἄλλὰ λέγαμε τίς πρώτες ἡμέρες: «Πόλεμος εἶναι, κατάληψη εἶναι, αὐτὰ γίνονται: θὰ περάσῃ κι' αὐτὸ» καὶ ὅλα μὲ τὴν ἰδέα ἔτι ἡ συμμαχία θὰ μᾶς ἐγλύττωνε ἀπὸ δοκιμασίες. Δυστυχῶς ὅμως ἡ ἀρπαγὴ τέτοιο χαρακτηριστῆρα ἐπῆρε ποὺ ἐστέκετο κανεὶς περίλυπος ἐλευνολογῶντας ὅχι τὸν ἐλυτὸ του κλεπτόμενον, ἀλλὰ τοὺς κλέπτοντας ὅχι πλέον στρατιώτες, ἀλλὰ ἀξιωματικούς ἀνωτέρους καὶ κατωτέρους δίχως ἐπίγνωση τοῦ ἐξευτελισμοῦ τῆς καημένης ἀξιοπρεπείας των. Προφασιζόμενοι ὅτι ζητοῦν Τούρκους μέσα στὰ σπίτια ἄρπαζαν ὅ,τι ἐβλεπαν καὶ ὅ,τι χτυποῦσε

στην δρεξή των. Μια εβδομάδα έδάσταξε αυτό το κακό και την άλλη έμειναν όλοι οι δυστυχημένοι, ότι στην Ύάμπολι της Ρωμυλίας τὰ πράγματα του κόσμου έπωλούντο σε πλειστηριασμό σε Βουλγαρική αγορά.

«Πρώτη πράξη των Βουλγαρικών αρχών ήτο να διορίσουν Βούλγαρο Δήμαρχο. Διόρισαν τοιοῦτον τὸν εξέχοντα τῆς Βουλγαρικής παροικίας, κάποιον άγράμματον μπακάλην, όπωςόδηποτε εύπορον, τὸν όποιον έχοντας επί κεφαλῆς οι άρχές των ήθέλησαν να έπανορθώσουν τ' άδικήματα του «γιάμα» για λογαριασμόν του, άναγκάσαντας πολλούς άφελείς να φέρουν όπίσω όλα τὰ όσα έκλεισαν για ν' άποδοθούν εις τούς δυστυχείς ληστευθέντας. Άηδιάζω να σου περιγράψω άλλα άισχη άτιμώσεων γυναικῶν, παρθένων. Φαντάσου, ότι φιλοξενούμενοι άνώτεροι άξιοματικοί έπετέθησαν κατά των οικοδεσποινῶν τῆς καλύτερας μας κοινωνίας, ναποδώσουν φαίνεται και αυτοί φιλοφρόνημα άνάλογον του πολιτισμού των. Έβραπίσθησαν σύζυγοι διαμαρτυρόμενοι και έτσακίστηκαν στο ξύλο μη στέργοντας εις ό,τι έγίνετο.

«Άλλά όλα όμως πού σου τὰ γράφω είναι για να χύσω την όργή μου και να ξεθυμάνη ή άγανάκτησή μου. Χρέος έχω να σου πώ άλλα πολύ χειρότερα, πολύ φοβερότερα: πρόκειται για την ύπόστασή μας την έθνική, για την τιμή μας, για τὸ μέλλον μας. Η κυβέρνησή σας εκεί, ως ζήτηση πληροφορίες από τὸν στρατιωτικόν μας άκόλουθον εν τῷ Βουλγαρικῷ Έπιτελείῳ. Αυτός εκάθησε 45 ήμέρες έδω και είδε και άντελήφθη και έμελέτησε, ως έπρεπε να κάμη, τῆ θέση μας, τὰ πράγματά μας.

«Πρώτη δουλειά των Βουλγαρικών αρχών εΐτανε να ιδρύσουν άμέσως σωματείο προς καταπολέμηση του Έλληνισμού, τὸν όποιον εύρηκαν άνελπίστως γι' αὐτούς, τόσον πυκνά συσσωματωμένον, άνεπτυγμένον και στο εμπόριο και τὸν πολιτισμό.

«Πρώτο χτύπημα άρχισε δια τῆς παροχής μεγάλων προσκομμάτων στο εμπόριό μας.

«Παντοῦ εμπόδια, παντοῦ δυσκολίες, ώστε να σταματᾷ κάθε κίνησή μας, κάθε προσπάθεια. Η μεταφορά εμπορευμάτων για μᾶς αδύνατος: για τούς Βουλγάρους μικρεμπόρους έλευθέρα: μ' ένα λόγο: **οικονομικός πόλεμος.**

«Ο Σωβινισμός των είναι γνωστός, αλλά άνήκουστος!

«Είναι τώρα τρεῖς μήνες πού είμαι σε ύπηρεσία, κατ' επίταξη κέγώ Βουλγαρική. Μου δίδονται εύκαιρίες τόσα να ιδῶ και να γνωρίσω, ώστε τί να πώ πρώτα τί ύστερα.

«Τὰ λαμπρά μας Σχολεία, ή φιλαρμονική μας,

ή αίθουσα του θεάτρου μας και των χορῶν γιαυτούς ήσαν άπροσδόκητα. Έπερίμεναν άκμή Βουλγαρική... Κάπου άκουσα σε στενό κύκλο ότι εξέστόμισε ο διάδοχος των στίς Σέρρες, τὸ ίδιο επανέλαβε κ' έδω ο πατέρας του, ο μέγας Τσάρος.

«Η πρώτη φροντίδα των είναι τώρα πώς θα οικειοποιηθούν τὰ κοινοτικά μας κτίρια πριν λήξη ή έπιστρατεία και ο πόλεμος. Και με την πρόφαση τῆς επιτάξεως, φοβοῦμαι μη δέ μᾶς έπιστραφούν.

«Ο φόβος μας αυτός εξεδηλώθη σε μια συνέλευση στη μητρόπολη, όπου συνετάξαμε ένα έγγραφο διαμαρτυρίας στον πολὺν Τσάρον, αλλά τὸ όποιον έστάθη αδύνατο να επιδοθῆ. Ο Τσάρος δέν έδέχθη κανένα. Και έτσι τὰ όργανά των εξακολουθούν να δουλεύουν.

«Μᾶς επεβλήθη να μη δμιλοῦμεν την Τσιγγάνική (!) μας γλώσσα. Και αυτό είναι ένα σοφό μέτρο να επιτυγχάνουν τὰ μέτρα των εις βάρος μας.

«Οι εργασίες μας χρεάζονται και διερμηνείς να διεκπεραιωθούν, διότι άλλη γλώσσα δέν δμιλείται πλην τῆς επισήμου: και ή Γαλλική άποκρούεται.

«Διακηρύττουν ότι ή εκπαίδευσή μας θα περιορισθῆ εις μόνην την δημοτικήν. Η παραπάνω θα γίνεται εις Βουλγαρικήν με ιστορίαν και πολιτείαν του έθνους των.

«Για να ζήσωμε καλά προβάλλεται διαρκώς τὸ φάσμα των καταστροφῶν του Έλληνισμού τῆς Άνατ. Ρωμυλίας—μᾶς είδοποιούν ότι πρέπει να παύσουμε να είμεθα Έλληνες, ναγαπήσουμε τὸν πολιτισμό τους, τῆ γλώσσά τους, τὸ κράτος τους, διότι θα μᾶς τσακίσουν—κατὰ Σεφκὲτ—τὰ κεφάλια μας».

Μου φαίνεται, φίλε κ. Διευθυντή, να μη χρειάζεται περισσότερη εύλωτία και πιὸ βραθειά σπουδή των πραγμάτων μας, για ν' αντιληφθούμε, τέλος πάντων, ποιός κίνδυνος επικρέμεται στο κεφάλι μας. Αν άπεφάσιον οι κυβερνήτες μας να μεγαλώσουν τάχα την Ελλάδα, ως μη πουλήσουν και τὸν καλύτερο Έλληνισμό, πού από τώρα σφαιδάζει κάτω από τῆ φτέρνα του χειρότερου βαρδάρου πού τις άτιμίες του έδοκίμασε ο Έλληνισμός.

Τὰ πολλά λόγια φτώχεια.

«As λογαριάσουν καλά οι κυβερνήτες μας και ως αποφασίσουν. Δεχούμαστε να μείνουμε στη Βουλγαρική δουλειά, αλλά με δημιουργία ισχυρᾶς Ελλάδας.

Εἰς δέ τὰς δηλώσεις του Δάνεφ περι Θεσσαλονίκης παρακαλοῦμε τὸν κ. Βενιζέλο να δεχθῆ με δημοψηφίσματα να λυθῆ ή τύχη των έθνῶν για να δειχθῆ μιὰ για πάντα ότι ή Βαλκανική αν θα συμ-

περιλάβη Βουλγαρία μεγαλυνομένην, θά περιέχη
 όμως Ἑλλάδα ἰσχυράν, ἰσχυροτάτην.

ΘΡΑΚΙΚΟΣ

ΟΙ ΣΕΡΡΕΣ

(Ἀπὸ γράμμα ἀξιωματικοῦ τοῦ Ἰππικοῦ)

Σέρραι 11 Φεβρ. 1913

«... Εὐρίσκομαι ἐδῶ ἀπὸ 1ης 9)βρίου (3 ἴλαι τοῦ 3ου Ἰππικοῦ) πρὸ ἡμῶν εἶχαν καταλάβει τὰς Σέρρας οἱ Βούλγαροι, οἵτινες καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ μένουν ἐνταῦθα εἰς σεβαστὸν ἀριθμὸν συμποσούμενοι. Σεῖς οἱ ἐν Ἀθήναις, μήπως δὲν γνωρίζετε τί ἐστὶ Σέρραι, Δράμα καὶ Καβάλλα; μήπως νομίζετε ὅτι ἡ Θεσσαλονίκη γιγνομένη Ἑλληνική θά μείνη αὐτὴ ποῦ εἶνε, ἐὰν τὰ ἄνω τέρω μέρη δὲν γίνουν Ἑλληνικά; γνωρίζουν ὅτι ἡ ἐξαγωγή τῶν καπνῶν μόνον ἀπὸ τὰ μέρη αὐτὰ ἀνέρχεται εἰς τὸ σεβαστὸν ποσὸν τῶν 50 καὶ ἄνω ἑκατομμυρίων; καὶ ὅτι πλὴν τῆς ἐκλεκτῆς ποιότητος καπνῶν, παράγουν καὶ σιτηρὰ καὶ βάμβακας καί, καί, καί; Γνωρίζουν ὅτι ὅλα κατοικοῦνται ἀπὸ ἀμιγῆ Ἑλληνισμόν, ὅστις ἔχει νὰ ὑποφέρῃ τὰ πάνδεινα ἀπὸ τοὺς περιφήμες Βουλγάρους καὶ θά ἐκβουλγαρισθῶν οἱ πλείστοι ἐξ αἰτίας πιέσεων ἃς θά ὑφίστανται; Ἀπὸ τῶρα ἤρχισαν εἰς τὰ χωρία νὰ κλείνουν τὰ σχολεῖα καὶ τὰς ἐκκλησίας καὶ ἀνοίγουν τοιαῦτα Βουλγαρικά, ἐξαναγκάζοντες διὰ βιαιοπραγιῶν τοὺς κατοίκους νὰ κάμνουν τὰς ἐρέξεις των. Ἐάν πρόκειται νὰ μείνωμεν μόνον μὲ τὴν Θεσσαλονίκην καὶ νὰ χυθῆ τόσον αἷμα καὶ γρῆμα, ἀλλοίμονον!»

Ὁ ἴδιος

ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΜΑΒΙΔΗ

Ἡ Ἐπιτροπὴ γιὰ τὴν ἔκδοσιν τῶν « Ἀπάντων » τοῦ ἀληθμονήτου Μαβίδη, παρακαλεῖ ὅσους ἔχουν γράμματά του νὰ τῆς τὰ στείλουν στὰ γράφειά του Ἐκπαιδευτικοῦ Ὁμίλου (4 Λέκκ) γιὰ νὰ δημοσιευθοῦν ἐπὶ τὴν ἔκδοσιν. Τὰ γράμματα αὐτὰ θά ἀντιγραφῶν καὶ θά ἐπιτραφοῦν ἀμέσως.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

Ὁ θάνατος τοῦ Μαρτζώκη εἶναι καὶ τὸ τέλος τῆς Ἑφτανησιακῆς Σκολῆς. Ὑστερ' ἀπ' τὸ Μαρκορᾶ καὶ τὸ Μαβίδη αὐτός. Γιὰ τὸ δεύτερο δὲν μπορούμε νὰ τὸ ποῦμε καθαρά. Στὴν τεχνοτροπία του ὁ Μαβίδης δὲ μᾶς θυμίζει οὔτε τὸ Σολωμό, οὔτε κανέναν ἄλλο τῆς Σκολῆς αὐτῆς. Ἴσως ἐπὶ τὴν ἡμερίαν τῆς σκέψης του μόνον καὶ ἐπὶ τὴν γλώσσᾳ. Ὁ Μαρτζώκης ὅμως εἶταν ὁ ἀποκλειστικὸς μαθητὴς τοῦ Μαντζόνι καὶ τοῦ Παρίνι γιὰ τὴν Ἰταλία καὶ ὁ δάσκαλος τῆς Σκολῆς αὐτῆς ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα. Πόσῃ ἐπίδραση εἶχε τῶρα ἐπὶ τὴν ὑστερῆν ἡμῶν ποιητικὴν περίοδον εἶναι πολὺ γνωστὸ. Φτάνει νὰ δεῖ κανένας πῶς ἔξω ἀπὸ τοὺς ὀπαδοὺς τῆς Συμβολικῆς Ποίησης καὶ ὅσοι ἄλλοι προτίμησαν τὸν Κλασικισμό δὲν ἀκολούθησαν τίς ἀρχές του. Αὐτὸ μᾶς κάνει ὅμως νὰ τὸν τιμῶμε περισσότερο, γιὰ τὴν ἐπὶ τὴν ἀντίδρασιν κατῶρθως νὰ κρατήσῃ τὸν ἀτομισμὸν τοῦ ἀκαίριου καὶ νὰ μᾶς δείξῃ ἐν ὅλῳ τὰ ἔργα του τὸν ἴδιον ἀνθρωπο καὶ τὸν ἴδιον ποιητὴ. Τὸ αἶσθημά του πολὺ τρυφερό, ὅσο καὶ ἡ σκέψις του βαθεῖα κάποτε, ρυθμισμένη ἐπὶ τὴν μουσικὴν τὴν κάπως μονότονον καὶ κούραστικὴν τοῦ Ἰταλικοῦ μέτρου, μᾶς τὸν παρουσιάζει σήμερον ἂν ἔχῃ ποιητὴ πολὺ μεγάλο, τεχνίτη εὐσυνείδητο καὶ δυνατὸ πάντα, δουλευτὴ ποῦ ἡ ἀνάγκη τῆς τεχνικῆς λεπτομέρειας δὲν τὸν ἐμπόδιζε διόλου ἐπὶ τὴν φυσικὴν ἐκδήλωσιν τοῦ ἐσωτερικοῦ του κόσμου. Ἄν μάλιστα μπορεῖ νὰ συζητηθῆ σοβαρὰ τὸ πόσον ἡ μορφὴ σκλαβώνει τὴν ἰδέαν, χωρὶς καμμιά ἐπιφύλαξιν, πρέπει νὰ ποῦμε πῶς ἡ προσπάθεια ποῦ βάζει ὁ ποιητὴς γιὰ νὰ κλείσῃ τὸ αἶσθημά του ἢ τὴν σκέψιν του μέσα ἐπὶ τὸ πλαίσιον τῆς φόρμας καὶ νὰ τὴν ἐναρμονίσῃ σύμφωνα μὲ τὸν ρυθμὸν καὶ τὴν μουσικὴν τοῦ μέτρου, ὅχι μόνον δὲν τὸν σκλαβώνει, ὅχι μόνον δὲν τὸν περιορίζει, ἀλλὰ τὸν ἀναγκάζει νὰ προσέξῃ περισσότερο ἐπὶ τὸν τρόπον τῆς ἐξωτερικεύσεώς του. Ἡ ῥίμα ἔξω ἀπὸ τ' ὅτι δίνει ἐπὶ τὸ τραγούδι κάποιον τόνον ποῦ μπορεῖ νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ἀπαίτησιν τῆς αἰσθητικῆς ἡδονῆς, καθὼς τὸ allegro ἐπὶ τὴν μουσικὴν, δὲν ἀναγκάζει τὸν ποιητὴ νὰ πεῖ κάτι πρὸς τὸν ἴδιον ποῦ ἤθελε, καθὼς ὑποστηρίζουν, ἀλλὰ κάτι περισσότερο ἴσως. Καὶ ὅλα αὐτὰ μπορεῖ νὰ τὰ πεῖ ὁ καθένας χωρὶς ὅμως νὰ καταδικάζει, καθὼς ὁ Μαρτζώκης, ἐκείνους ποῦ ἔγραψαν σ' ἐλεύτερον μέτρον γιὰ τὴν ἂν ὁ φορμίστας, ἂν πλαστικῶς ποιητὴς εἶναι ἀναγκασμένος μέσ' ἐπὶ τὸν προσδιορισμένον καλοῦπι τοῦ σονέτου λόγου χάριν νὰ χύσῃ τὴν ἰδέαν του, ὁ δεύτερος εἶναι ἀναγκασμένος μέσ' ἐπὶ τὸν ἐλεύτερον μέτρον νὰ πλάσῃ δικούς του ρυθμούς, δική του μουσικὴν καὶ τὸ δυ-